

сладкия си гласъ. Единиятъ му кракъ бѣ завързанъ за дълга връвъ, омотана около ржката ѝ. После тя отвърза шапчицата, която закриваше очитѣ му и го остави да литне. Но преди това допрѣ човката му до една паничка съ любимата му храна. Птицата хвъркна, направи нѣколко кръга, следъ това помамена отъ виковетѣ на господарката си и отъ храната, която го чакаше, отново слѣзе надолу, кацна върху ржката на момичето, клъвна два-три пѣти, пакъ отлетѣ.

Мария се изсмѣ съ гласъ. Свали вѣнеца отъ жълта, кичеста ружа, съ който бѣ нагиздила челото си, приглади вссело коситѣ си.

— Видишъ ли, Дафино, вече свикна съ мене. Повикай го ти, да видишъ какъ нѣма да дойде.

Старата бавачка погледна съ любовъ царкинята, остави взмото, което работѣше, върху колѣнетѣ си, извика:

— Шико! Шико!

Соколътъ не изви дори главата си къмъ нея. Ала призова на Мария, пакъ се върна. Царкинята почна да плѣска съ ржце, да сипва храна въ паничката, да пои птицата въ шепата си, да гладѣ перата ѝ: стоманеносини, изпѣстрени съ бѣли и жълти петна.

Дафина се поогледа наоколо, вдѣна си новъ, зеленъ конецъ свила въ иглата си и каза:

— Да е отнѣкъде да ме види госпожа Теодора какъ ти работя взмото . . .

Мария отново бистро се изсмѣ. Сложи внимателно кожената качулка, която закриваше очитѣ на птицата, върза връвта на крака ѝ върху едно клонче. Следъ това въздѣхна, понацупи се и взе кадийяния платъ за ржкави отъ бавачката си.

— Дай, дай ми го, че ако ни зърне нѣкой, ще си изпатишъ!

И почна да бode бързо и припрѣно ситнитѣ извивки на шарката.

Дафина скръсти ржце, погледна я малко, следъ това поклати глава.